

Karikatura helyett

Ha karikatúrista volnék, a pesti embert kérdőjelekből rajzolnám meg, mert legfőbb és legközösebb jellegzetessége a kíváncsiság. A pesti ember kíváncsi a városát. Kíváncsi minden eseményére, minden újdonságára, kíváncsi minden látnivalójára. Mindegy, hogy a látnivaló micsoda: egy új szobor-e, vagy egy elszabadult papagáj, - a pesti ember ott van és akkora tömegben nézi, mint egy nemzetközi labdarúgó mérkőzést. Sőt, az a gyanú, hogy a papagájnak még nagyobb a közönsége, mint a szobornak. Ha működni kezd egy új fényreklám az Oktogonon, messzi városrészekből odazarándokol a lakosság nézni; ha forgalomba áll egy új típusú autóbusz, a pesti ember akkor is föl száll rá, ha épp elkezdi irányba viszi, mint amerre dolga van. Ha megnyílik egy új bisztró, nem is annyira az étvágy esábitja oda az embereket, mint inkább a látványosság. Korgó kíváncsisággal állják körül az infravörös sugáron szálló csirkét és mindenekelőtt a szemeket akarják jóllakolni vele.

Magam is pesti ember vagyok, ennél fogva kíváncsi. Mikor a múlt héten megláttam az újságban a hírt, hogy a Nagyköruton megnyílt a "zöld hullám", nyomban elhatároztam, hogy ezt az új vendéglőt megnézem magamnak. Nem egészen értettem ugyan, miért "zöld hullám" a neve, mert tudtommal a Köruton nincs tó, se tenger, ami ezt az elnevezést indokolná és még a Dunát se vezették be a Nagykörutra még. Annál inkább furcsáskodtam az oldalamat a dolog, milyen is ez a "zöld hullám"? Csak amikor a hírt tovább olvastam, tudtam meg, hogy a "zöld hullám" nem étterem, hanem a Körut új közlekedési rendje. Azt jelenti, hogy a közlekedési lámpák végig az egész útvonalon összehangoltan mutatnak zöld jelzést, úgyhogy a járművek egyfolytában, megállás nélkül futhatnak végig a zöld hullámon.

Úgye kő, ha nem étterem, hát nem étterem, nekem akkor is látnom kell. Mivel kocsim nincs, beültem egy autóbuszba a Boráros-téren és öhfeledten átadtam magamat a zöld hullámnak, vigyen.

A dolog nagyszerűen kezdődött: a 12-es zökkenő nélkül elindult a végül-

lomásról a zöld hullám hátán. Főlegmelő, ritka érzés volt tudni, hogy mostantól kezdve aztán nincs megállás a eélig.

De volt. Az Üllői-utnál ugyanis véletlenül piros jelzést fogtunk ki. Sebaj, gondoltam vigan, minden kezdés nehéz. Mindössze két pereig ácsorogtunk a lámpa előtt és aztán még háromig a Tráter-utnál. Dehát ez szabályos megállóhely, semmi köze a zöld hullámhoz. Innen aztán akadály nélkül, pompásan eljutottunk a Beross-utáig, ahol éppen egy mentőautó keresztelte az utat. De erről se a zöld hullám tehetett. Mintehogy arról se, hogy a Rákóezi-térnél rövid ~~XXXX~~ nézeteltérés támadt a vezető és egy lépcsőre kapaszkodó utas között, ami alig öt percet vett igénybe.

A zöld hullámon így elringatózva szerencsésen eljutottunk a Rákóezi-ut és a Körut sarkára, ahol a zöld hullám jelesre vizsgázott: nem kellett megállnunk. Ez igen! ez már döfi! - gondoltam magamban és báven volt időm a díszéretre, mert sokáig álldögáltunk aztán a megállóhelyen. Mégis csak jó dolog ez a zöld hullám! Még az se szegte kedvemét, hogy ezután a zöld hullám jóvoltából olyan helyen is meg kellett állnunk, ahol autóbusz szelött soha meg nem állt: a Körut és a Dokány-utak kereszteződésén. Ide ugyanis a zöld hullám olyan új közlekedési lámpát állított, amely most történetesen épp pirosat mutatott.

Mig itt várakoztunk, döbbsenten fedeztem föl magamban, hogy találjonkép-pen állhatatlan természet vagyok. Összesen csak perre élvezem még csak a zöld hullámot, és máris ráuntam.

És ekkor, váratlanul, megegyezésre sietett a zöld hullám. Mert a Dokány-utak sarkától kezdve, most már végig a Köruton mindenegyes közlekedési lámpa következetesen az orrunk előtt fordult át pirosra. A Nyugati-nál azon kaptuk magunkat, hogy mi, akik a Boráros-térről zöld hullámon indultunk utnak, piros hullám hátán értünk eélba.

Szívenben mély kálával szálltam le a Körut új közlekedési rendje iránt, amely ez utazás szép élmény mellett, külön szórakoztatásul, még ezzel a ~~XXXX~~ meglepő színjátékkal is szolgál a kíváncsi pesti embernek.